

GALESEN GULLE

(FRA SIDE 34)

Riggen er blevet ændret, så skibet nu fremtræder som galease. Da vi købte den, var der styrehus på. Det er fjernet, dels fordi det ikke var på den oprindelige skønnert, dels fordi det var så stort et vindfang, at vi hverken kunne gå over stag eller krydse. Begge dele klarer »Gulle« fint nu, og samtidig er rorsmanden placeret, så han hele tiden kan følge sejlene.

Maskinen var ikke så gammel, da vi købte båden. Det var en 2-cylindret Hundested-motor fra 1931 på 65 hk. Men desværre var den kørt godt ned. For eksempel kunne omstyringen ikke køre rundt, fordi muslinger havde sat sig fast. Motoren måtte skilles ad, så stemplerne kunne blive ordnet og lejerne udskiftet. Siden har den solide glødehovedmotor gået fint.

Reparationer for 100.000 kr.

I dag kan vi godt forstå, at mange opgiver et projekt som dette undervejs. Arbejdet er enormt, men det er værre, at der hele tiden dukker uventede udgifter op.

Ulla og jeg har boet i »Gulle« hele tiden og lavet næsten hele arbejdet selv. Vel at mærke med det samme, så det ikke hobede sig op, eller bredte sig.

Alligevel har vi opgjort vores samlede udgifter til cirka 100.000 kroner. Men hertil skal naturligvis bemærkes, at vi har brugt båden som vort hjem og derved haft ekstra udgifter.

Jeg ville nødigt øje en så stor båd som »Gulle«, hvis vi kun kom herved i weekenderne og af og til om aftenen. Der er altid noget at reparere. Når for eksempel solen har været fremme en hel dag, er der mindst en times ekstra arbejde.

Jeg vil også fraråde folk at tage ned til Middelhavet i en båd som denne. Solen vil hurtigt få den til at tørre ind, så vandet får fri adgang.

Det kan ikke undgås, at vi vækker opsigt i havnene med et skib af denne størrelse. Mindre bliver opstandelsen heller ikke af, at vi tilsyneladende har en vis lighed med sangerparret Nina og Frederik.

I havnen på Anholt blev vi således hjælpsomt modtaget af havnefogeden, der villigt tilbød sin assistance ved forrejningen med et »Må jeg, Frederik«.

En anden gang var vi gået ind i Augustenborg, hvor vi skulle møde komponisten Ib Glinde-mann angående køb af en mast. I begyndelsen forstod vi ikke rigtig havnefogedens respektfulde optræden, og da vi havde gjort klar til at afsejle, skulle vi absolut skrive i hans gæstebog, hvor ellers kun Glinde-mann optrådte.

Nogle rygter må der være udgået fra den tyske havnefoged, for da vi lagde til i Sønderborg, var der stort opløb på kajen af folk, som ville se os. Først da et par medarbejdere fra Ekstra Bladet dukkede op og ville lave en historie på »Nina og Frederik i Sønderborg«, gik der et lys op for os. Det voldte nogen kvaler at overbevise journalisterne om vores sande identitet. ■